

se zadost současně nařizovanou úpravou, zejména zřízením kanálu a rigolu. Stížnost proti tomu podstatně namítá, že tomuto příkazu stojí v cestě st-lovo právo nabyté z pravoplatného stav. povolení z 31. července 1915, které nelze dodatečně doplňovati novými podmínkami a příkazy v původním povolení neobsaženými, ježto konsensní řízení jest vydáním pravoplatného konsensu skončeno.

Ježto i žal. úřad shodně se st-lem vycházel z předpokladu, že st-l stavěl podle stav. povolení z r. 1915, a že z tohoto stav. povolení st-l nabyt práva pozemek svůj zastavěti tak, jak jej skutečně zastavěl, neměl nss příležitosti zabývat se otázkou, zdali toto stav. povolení, prokázané jediné schvalovací doložkou na plánu stavebním, st-li vskutku poskytl právo zastavěti pozemek, zejména, zda nabyt z něho práva zříditi stavbu v oné čáře stav., ve které skutečně ji zřídil, třebaže schválený plán stav. neobsahuje situace, jež nejen dle §§ 31 a 32, nýbrž i dle § 104 stav. řádu náleží k nezbytným náležitostem plánu stav.; neboť nss jest povolán zkoumati rozhodnutí úřadů správních jen pokud jsou stížností k němu podanou brána v odpor.

Soud musil tedy vycházeti od nepopřené předpokladu, že st-l stavěl podle stav. povolení, jemu v r. 1915 uděleného. Za tohoto předpokladu nelze však, než dáti za pravdu stížnosti, když namítá, že po právu není možno ukládati stavebníku d o d a t e č n ě břemena, která v stav. konsensu obsažena nejsou, a to tím méně, ježto není pozitivního předpisu zákonného, podle něhož bylo by lze ukládati stavebníku povinnosti obsahu svrchu uvedeného mimo řízení konsensní.

Žal. úřad a s ním i strana zúčastněná domnívají se ovšem, že sporný příkaz založen jest na prohlášení st-lově z 13. ledna 1922, jímž tento výslovně se zavázal zařízení, o která jde, provést. Než prohlášení toto neposkytuje spornému příkazu dostatečné opory, poněvadž st-l učinil je v nově zahájeném řízení konsensním, třebaže k němu st-l sám zavedl podnět. Nově zahájené řízení konsensní ba ani konsens nově udělený nejsou však samy o sobě s to, aby zbavily účinnosti stav. povolení z r. 1915, z něhož st-l právo stavěti odvozoval a podle něhož nesporně stavěl. Do tohoto stav. povolení však žádný příkaz v příčině zřízení kanálu a rigolu pojat nebyl. Nemá tedy příkaz tohoto obsahu zákonné opory, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost, aniž bylo třeba zabývat se dalšími námitkami stížnosti formálního rázu.

Následkem tohoto zrušení nař. rozhodnutí bude věcí žal. úřadu, aby rozhodnutí osk zrušil, při čemž sluší míti na zřeteli, že vyloučením příkazu o zřízení kanálu a rigolu z rozhodnutí osk mění se podstatně právní situace obce, a bude tedy uvážiti, zdali není snad třeba poskytnouti obci novým rozhodnutím osk příležitost, aby proti b e z p o d m í n ě č n ě m u zrušení demoličního rozkazu chopila se prostředků opravných, jichž použití nepokládala snad s hlediska správy veř. statku za nutné, dokud instanční zrušení rozkazu demoličního spojeno bylo s příkazem o zřízení kanálu a rigolu, kterýžto příkaz ovšem, dle toho, co svrchu bylo vyloženo, nebylo lze uznati zákonným.

Č. 5893.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Ustanovení § 5 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty (dodatek III. k vl. nař. z 27. dubna 1922

č. 143 Sb.) neoprávněuje vyměřující úřad vzítí za základ pro vyměření dávky jako nabývací hodnotu částku, která byla při posledním, dávce podrobeném převodu úřadem vzata jako hodnota zcizovací, aniž dříve provedl řízení podle § 17 cit. d. ř.

(Nález ze dne 22. září 1926 č. 19.035).

Prejudikatura: Boh. 4304 adm.

Věc: Anna K. na M. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka smlouvou trhovou z 12. dubna 1923 prodala dům čp. . . v L. za 48.000 Kč a byla vyzvána k podání přiznání k dávce z přírůstku hodnoty. V přiznání, došlém úřadu vyměřujícímu dne 11. října 1923, udáno, že st-lka nabyla domu od manžela v roce 1922 za 40.000 Kč a tento že ho koupil smlouvou ze 4. června 1916 za 15.500 K. Plat. rozkazem z 19. listopadu 1923 vyměřena byla dávka na podkladě nabývací ceny dle smlouvy z 2. června 1916 v částce 12.500 K. Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání, podanému proti plat. rozkazu z těchto důvodů: V předcházejícím převodu byla za zcizovací cenu nemovitosti samotné dle smlouvy z 2. června 1916 uznána částka 12.500 K. V dávkovém přiznání z 10. října 1923 zcizitelka sice udala nabývací cenu 15.500 K, ale ta je souhrnná, vztahující se na nemovitost i na příslušenství. Mohl tedy vyměřující úřad zařaditi do bodu 1. naříkaného platebního rozkazu nabývací cenu nemovitosti samotné částkou 12.500 K v trhově smlouvě uvedenou. — — —

Stížnost vytýká nezákonnost a vadnost řízení, tvrdíc, že neprávem vzal úřad za základ vyměření dávky nabývací cenu částkou 12.500 K.

§ 5 pravidel jedná o přírůstku hodnoty, definuje jej jako rozdíl mezi zcizovací a nabývací h o d n o t o u a stanoví, že nabývací hodnotou jest podle tohoto ustanovení hodnota při posledním dávce podléhajícím aneb podle §§ 2 a 3 od dávky osvobozeném převodu. Řád ustanovuje tedy za nabývací hodnotu hodnotu, kterou nemovitost měla, nepředpisuje tedy nikterak, že jest při vyměření dávky za nabývací hodnotu prostě a bez dalšího řízení použití hodnotu, která při předchozím vyměření dávky byla vyměřovacím úřadem s t a n o v e n a za hodnotu zcizovací. Jest proto hodnotu, kterou nemovitost měla při nabytí i při dalším zcizení samostatně vyhledati podle § 17 dávk. pravidel, nemá-li se za základ pro vyměření dávky vzítí udaná cena a nelze prostě, jak nař. rozhodnutí míní, vzítí za základ částku, která byla při předchozím převodu úřadem stanovena jako obecná hodnota, bez účasti nynějšího poplatníka, t. j. tehdejšího nabyvatele, který v tomto řízení stranou nebyl.

Vzhledem k úvahám těmto nebyl úřad oprávněn vzítí za základ vyměření dávky nabývací cenu — ve skutečnosti »h o d n o t u« 12.500 K, ježto částka ta jest toliko částí trhově ceny, která dle smlouvy trhově z 2. června 1916 obnášela 15.500 K za nemovitost i příslušenství, nýbrž měl provéstí řízení podle § 17 pravidel. — — —